

Ова књига припада

Назив оригинала: STORIE DI SOGNI FELICI
Copyright © 2020 Giunti Editore S.p.A., Milano-Firenze
Dami International, a brand of Giunti Publishing Group
www.giunti.it
Права за српско издање © 2023 Вулкан издаваштво

Издавач: Вулкан издаваштво, Београд
Суиздавач: Ружно паче, Нови Сад
За издавача: Мирослав Јосиповић, Ненад Атанасковић и Саша Петковић
Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа
Текст: Ана Казалис, Силвија Д'Акиле, Клементина Копини, Маријаграција Бертарни
Превод са италијанског језика: Тијана Копривица
Лектура: Дуња Пешић
Приредила: Анализа Леј
Илустрације: Тони Вулф, Мет Вулф, Марко Кампанела, Маргерита Хабе
Дизајн: Ромина Ферари
Штампа: Предузеће Публикум д.о.о., Шимановци
Тираж: 1.000 примерака
ISBN: 978-86-10-04898-8
COBISS.SR-ID: 125142025

36 **ПРИЧЕ
НЕЖНЕ
СНОВЕ**

Дворац међу облацима

Где живи Поспанко? Далеко, далеко, на једној планини толико високој да је међу облацима. Тако најлакше може да се успава, јер је ближе звездама!

Тамо горе живи сам: једине које долазе код њега у посету су птице које лете веома високо. Само мало њих може да се похвали да су га упознале! Али ипак, сваке вечери када вам се приспава, док вам се склапају очи и глава вам постаје тешка, будите сигурни да је Поспанко негде у близини!

ХРК... ХРК... ХРРРК!

Будите тихи или ћете га пробудити! Нема потребе да га узнемиравате док овако слатко хрче... ко зна какве лепе снове сања. Ово је Поспанкова спаваћа соба. То је највећа и најважнија соба у његовој читавој кући: потребно му је да се лепо наспава и зато је прави стручњак за кревете! Његови покривачи су најтоплији и најмекши на целом свету, као и његових осам душека (што је само неколико душека мање него што их има принцеза на зрну грашка!). Он има много будилника различитих врста и све их навија пре него што легне да спава: не сме да ризикује да се прекасно пробуди!

А онда, у право време...

ЗВРРР! ДИНГ-ДОНГ! КУ-КУ-КУ!

Сви будилници почињу да звоне и Поспанко, уз велики зев, искаче из кревета и облачи се у журби.

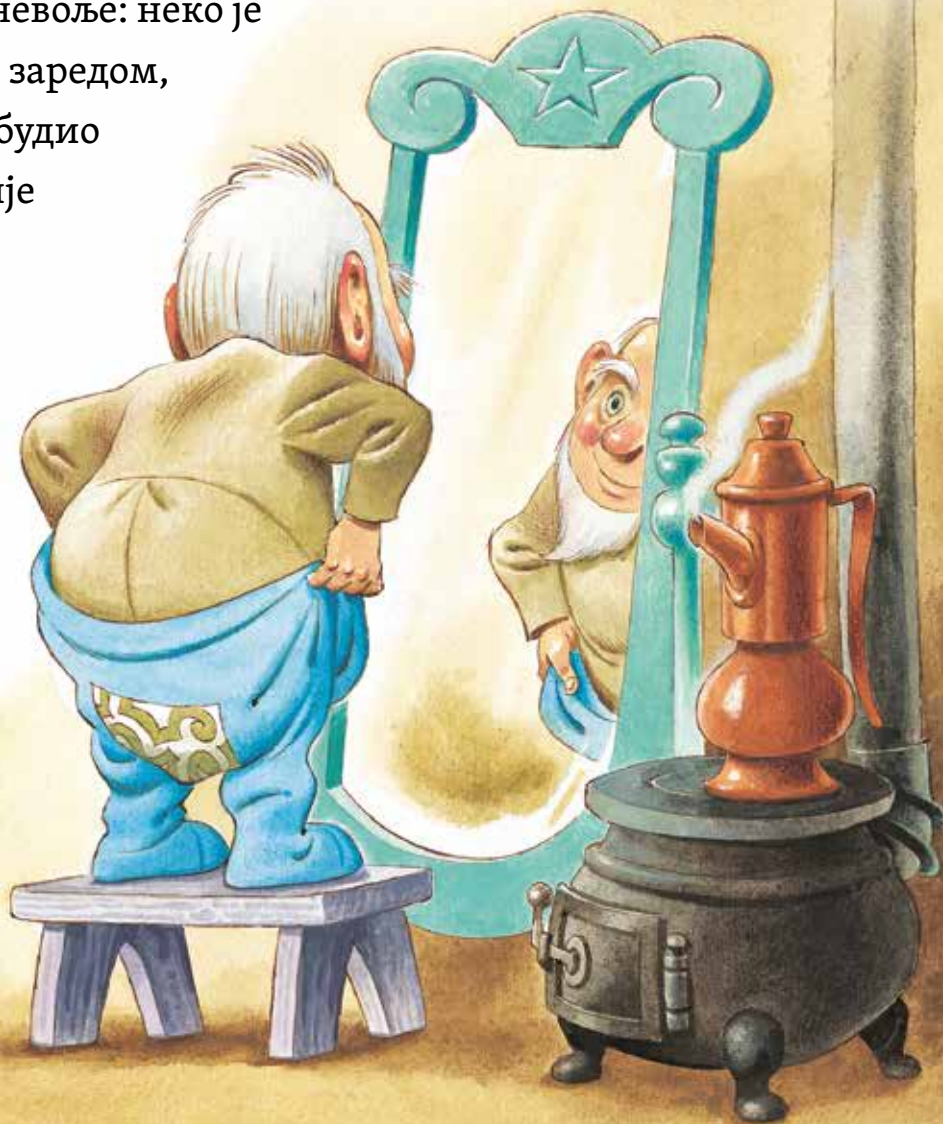
„Брзо, морам да пожури, имам толико тога да урадим...“, мрмља облачећи своје радно одело.

На столу га већ чека доручак. Али... да ли сте видели како је смешан овај плави шешир са звездицама начичканим на врху? Ко зна зашто је тако велики?

То је скровиште за његову „преносиву сејалицу“, магичну теглицу са мноштвом рупица коју користи да расеје Сањиви прах.

Овај драгоценни предмет му је поклонила Месечева Вила за рођендан. Пре тога је чаробни прах расејавао прстима. Тако је било тешко одредити праву количину и често су се дешавале невоље: неко је спавао три дана заредом, а неко други се будио усред ноћи и није могао више да спава!

Сунце је већ залазило и ближио се тренутак када сви одлазимо на спавање...

„Све је спремно!“, говори Поспанко, товарећи свој ваздушни балон.

„Време је за полазак!“

Пожелите му срећан пут...
и пре свега, срећан рад!

Лаку ноћ, јагњешце!

Полако пада вече и долази време за спавање. „Бее! Бее!“, чују се овце. Пас Лајавко их пребројава: „Једна овчица, две овчице, три овчице... дванаест овчица... Ав-ав! Узбуна! Једна овчица недостаје!“

Мама овца се брине: „Брзо Лајавко, иди да пронађеш моје младунче!“

Несташно јагње је читав дан провело у шуми, пратећи лептириће, а онда се изгубило.

„Бее! Бее! Где је моја мама?“, викало је преплашено.

А погледајте ко га је пронашао... страшни вук!

„Дођи овде, јагњешце! Баш сам хтео да направим себи леп зимски капут од твог руна!“, рече вук кријући маказе иза својих леђа.

„Бее! Бее!“ Малено јагње је дозивало помоћ. Није желело вучје шапе у близини свог меканог белог руна!

Али ко ће га чути?

На срећу, чуо га је пас Лајавко!

„Ав-ав! Ав-ав!“, лајао је и режао тако силно да је вук
препаднут побегао у шуму. „И више да се ниси вратио!“,
викао је за њим Лајавко.

Стигао је у прави час!

Сирото јагње, престрашено, пришло је свом пријатељу.

„Хајдемо кући! Већ је касно, а твоја мама се много
забринула.“

„Ево ме, мама! Извини, више никада нећу побећи!“
Мама је била тако срећна што поново види своје јагње да
га чак нимало није грдила.

„Бескрајно ти хвала, Лајавко!“

Овчице су се ушушкале на земљи, једна уз другу, како би им било што топлије.

Стадо се коначно умирило и утихнуло, али да би био сасвим сигуран, њихов чувар Лајавко их је све још једном пребројао. Једино што је, док је то радио, и сам утонуо у сан.

„Аууу!“, зевнуо је. „Лаку ноћ, овчице!“

А сада и ви можете лепо наместити своје главице на јастуке и заспати заједно са јагњешцетом, његовом мамом и псом Лајавком!

Миртина грозница

Шта се то десило у Чаробној шуми? Са доласком јесени многе животиње су се разболеле. То није била обична прехлада: ово је била права епидемија!

„Ај-ај! Ај-ај! Јадне моје уши!“, викао је мишић, док су га колима хитне помоћи возили у болницу.

„Ух, мој стомак!“, жалио се јазавац лежећи у свом кревету.
„Мислим да нећу јести кестење сигурно недељу дана!“

„Мој језик! Пече ме као да сам се најео коприва!“, плакао је пух са својих носила.

Корњачу су болела леђа, јежић је имао грозницу, зечића је страшно болела глава и на чело је ставио хладну облогу, медведића је сврбело цело тело.

Болничари су марљиво трчали од једног пацијента до другог, не знајући шта да раде. Чак је био позван и велики чаробњак Чеда, али ни он није успео да схвати шта се дешава.

„Ко је икада видео овакву болест?“, мрмљао је. „Сви имају различите симптоме, а ипак... морало би постојати неко објашњење! Идемо да питамо Мудру Стену за савет: она постоји милионима година и зато све зна!“

Тако је, у пратњи малобројних још увек здравих пријатеља, Чеда почео да се пење на планину: „Мудра Стено, послушај нас!“

Одједном се огромна пукотина у облику уста појавила на гранитном зиду и дубок глас одјекну: „Добро дошли, драги пријатељи! Шта могу учинити за вас?“

Чаробњак Чеда, не губећи време, описа Стени необичну болест која је владала међу животињама у Чаробној шуми.

Уста на камену се развукоше у широк осмех.

„Не брините, пријатељи, то је само Миртина грозница, једна веома ретка епидемија која се лако лечи: биће вам потребан сок од мирте разблажен водом из Златног бунара.“

Рекавши ово, отвор у камену се затвори и уста несташе.
„Баш лепо!“, љутила се жаба. „И шта ћемо сада?“
„Немој се бринути!“, рекао је Чеда. „Сада имамо решење.
Ја, велики чаробњак, имам моћ коју остали немају.
Погледајте!“

Рекавши то, Чеда поче да у ваздуху исцртава слике својим
сребрним чаробним штапићем.

И тада се, машући крилима, појави јато птица вукући
неку чудну справу.

„Као што сви знају, Златни бунар се налази у Златном
дворишту Златног замка, на средини Златног језера
у Златној земљи!“, настави Чеда.

„Често сам слушао приче о његовој чудотворној води. Нажалост, готово да је немогуће прећи преко воде у језеру: ко год је дотакне, претвара се у златну статуу! Али помоћу ове фантастичне машине, слетећу

право у двориште и успећу!“

Чаробњак Чеда се укрцао и полетео без страха.

„Довиђења и срећан пут! Буди опрезан и брзо се врати!“, испратили су га пријатељи, помало забринути.

После неколико сати лета, храбри летач је стигао до Златног замка.

Слетање није било лако, али се Чеда нашао у Златном дворишту.

Око њега је све светлуцало.

„Каква тишина!“, прошапута.

„Надам се да ћу успети да помогнем пријатељима...“

